

res zgodil čudež, da vstane z neverjetno lahkoto, da gre prožno, naglo skozi vrata in skozi glavni vhod in ko hodi po parku, ji še na misel ne pride, da bi zdaj tekla za njim in ga iskala . . . Upočasni korak in že sestavlja pismo, ki ji bo pomagalo preživeti do naslednjega hodnika.

Skrivalnica v očesu

Ivo
Stropnik

KAMEN

Vidiva kamen, kako se je knežje
na predpomladno ilovico usedel
in osenčil rast divjemu bršljanu,
púšpanu, ki proti Obru se zarase.

Vidiva kamen in njegovo goltanje
kamnitega jezika slišiva, sezamskega
iz materinega pripovedovanja,
kako večerno v odprto jutro pade.

Vidiva kamen, kakor ga je zalučal Samo,
naselil je polje in težko legel
na zagorele ugrofinske prsi.

Vidiva kamen, v potnem soncu
prenesen s središča njive,
vidiva brazde, osvobojene težkih zeli.

DEKLICA Vidiva deklico, kakšen lep čudež
zraven mame, ki pase ali uči
celiti najtanjšo tkanino
otrokove žalosti.

Vidiva deklico, kako iznenada
zrase v poljub zraven poljuba,
in ni več žalosti,
so samo topli večeri in je luna.

Vidiva deklico, ki je postala
najina beseda, in ni več deklica,
rojevala bi zvok praatoma.

Vidiva deklico, pijano
sredi bele tkanine, od bedresa
do rame jo dramí angel omamne pisave.

VOJNA Vidiva vojno – o, saj se premika rajski vrt
in v topli gredi ne vzhaja pričakovana brst!
Zeli so se razdišale v grob navzdol,
h koreninam, kjer jim je zadana črna prst.

In truplo najtežje zelike, ki prenese sad zemlje
čez zimo, pade preko molčave, strastne in drobne rasti.

Vidiva vojno, midva, ki nisva nikoli
klavnosti sanjala, – kakšen čudež ujame slepca,
ki zdaj spregleda, kakšna zver ga zapopade,
da ga krvoločno vidi in v njem živalsko zakoti –

Vidiva vojno in vojna naju ne spregleda,
kakor se v pregnanih angelih ne spregledajo psi.
Razkrita je pod mrzlim nebom topla greda,
v korenini ni več toka, samo iz ognjenega zajetja tli.

November 91

NEMČIJA Vidiva Nemčijo, kamor so romarji
po izgubljenega Jezusa šli in poselili
njegove dišeče štale, ta vera
naših Oljčnih vejic, ki so šli.

Vidiva Nemčijo kot pijanec vidi
grozdne nasade na koncu večerne poti,
sredi najine teme žarna kočija stoji.

Vidiva Nemčijo, lasato sivo mater
sredi čopkov plavih las, iz mleka vleče
pradavnine, kralje, steber, prostor, čas.

Vidiva Nemčijo; jesen se nastilja
po ulici v smetarjevo jezo, zgodovina
njegove neznatne pike se je previdno
podpisala pod narečno domačnost jezika.

December 91

KRAVA IN BIK Vidiva kravo in bika, kakšna vsakoletna plodnost
provincialnega jezika in posteljno razkošje stelje!
In sreča zemlje? – In zima kmeta? In voščljiva kost
pod ukletim pragom spet v budnost vpreženega mita.

Vidiva kravo in bika, ohranjan patriarhalni
red večvrednega krika, ko eno raso glasnejši
goveji rog prevpije.

Vidiva kravo in bika, ki ju nerazplojena
darujemo ustom, čas je požrešen in živali so bile tu.
Ni več svetega rogovja, čas je lačen
bolj od vsake postne vere –

Vidiva kravo in bika, živalski podobi
matere in očeta – babice in deda –,
ko jima, močnejši, izpod nog odkoljemo mladiča.

**V ZGODNJI
MISLI PLODA** Vidiva jezik, pijano potoniko pod žlénbikom,
kako jo dosega glas občudovanja,
kako ga presega narečna radost,
ko razdeli kamen in vodo.

Vidiva jezik, vizionarsko (s)početje
velikih in majhnih, sled peze gromozanske
razlike rodovom, kako večše spregovori
v bokih in vsaj v dveh srcih vaške učiteljice.

Vidiva jezik –, pa je bolečina orne njive
in po rasti v zgodnji misli ploda.

Vidiva jezik, škripajoča vrata
ali vhod v vdolbino niča, iz neme vere
samobitna rima za najin narod rase:
jezik, jezik – cerkveni hlad hudiča.

REDČENA KONJENICA

Seveda midva, kdo bi drug
zamolčal težke zeli, zeleno naroče –
Šibka dihanja, vročice in gripe
so škrlatno zaznamovale polt,
nožice so drobile rumeno zemljo
in našle vsako trščico,
ko so se zapodile
na smrekov pod, mehki les,
ki slednjič odnese kost
v najnižjo dolino.

Studenci so izvodeneli
za najine ustnice,
in je velika izseljenost,
ko ti močvirje ne more več dati
robotih poljubov,
ko naju ne vzradosti več
krastava žaba . . .

. . . Kdor se pozno vrača,
je na veke pozabljen,
je beli turist.

V spominu so vklesana velika vrata,
a je samo široka pot
mimo bogatega bršljana.
Divja rast je živa rast prednikov.

Dvigniva glavo višje,
kakor jo dvigujejo konji,
največji samotarji,
ko v njih zavre paritvena sapa;
goli pod cigansko grivo,
zauzdano pohlevni,
razuzdani še mladi,

konji, konji, konji
nikoli ne umrejo v naju,
četudi jih nisva nikoli jezdila,
konji naju ne poteptajo v boju,
obidejo naju v tihem počitku
v senci pri vodi.

* * *

November 91